

„Letehetetlen
és szórakoztató
egyvelege modernnek
és mitikusnak,
az emberből olvasás
közben gyakran
kibuggyan a nevetés.”

– Ari Marmell,
a *The Warlord's
Legacy* írója

TRICKED

átverve

A
VAS-
DRUIDA
Krónikái

* 4 *

hard
Selection

KEVIN HEARNE

KEVIN HEARNE

TRICKED

átverve

A VASDRUIDA KRÓNIKÁI 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

*Alan O'Bryannek,
aki bátran rámutat szöbhányásaimra,
és azt mondja, takarítsam fél!
Ő egy igazi alfaolvasó és igazi barát.
És ez nem átverés!*

Kiejtési útmutató

A navahó kódbeszélők nem véletlenül értékelték fel a második világháború során a haditengerészetnél. Nyelvük nem csak gyönyörű, de teli van hangszalagzárhangokkal, speciális karakterekkel és olyan agytekerő igealakokkal, mint az óhajtó mozzanatos igék. Nincsenek mellékneveik, az igéket használják erre a célra. A nyelv bonyolultságának érzékeltetésére el kell mondanom, hogy például nincs olyan igéjük, hogy *ad*. Helyette tizenegy különböző szavuk van ugyanerre az interakcióra attól függően, hogy mekkora dolgot adományoz az illető. Nem sok navahó szót használtam a regényemben, de szeretném, ha azt a keveset helyesen tudnák kiejteni az olvasók. Egyikük sem ige. Még annyit szeretnék hozzátenni, hogy a többi nyelvhez hasonlóan a navahóknál is léteznek különféle nyelvjárások, és bizonyos szavakat egyes területeken máshogy ejtenek.

Navahó

Áłtsé Hashké: Átszé Háské (*Első Mérges* vagy *Első Korholó*. Így hívják az Első Nép egyikét, Prérifarkast.)

Áńł'iih: Ánntí (*A Boszorkányság Útja*, vagy más szavakkal a *Hul-laméreg Útja*.)

Ch'iidii: csidí (Szellem, vagy még inkább a lélek azon része, ami nem került harmóniába az univerzummal a halál időpontjában.)

Diné: diné (*A Nép*. A navahók így hívják magukat, a *navahó* elnevezés a spanyoloktól ragadt rájuk. Ebben a könyvben a fikció

követi a valóságot, és a navahók *diné*eknek nevezik magukat, míg a többiek, Atticust is beleértve, *navahó*knak hívják őket.)

Diné Bahane': diné báháné (*A Nép története*. Navahó teremtéstörténet, aminek részeit a rítusoknál is használják.)

Hataalii: hátáli (*Énekest* jelent, azt a személyt jelöli, aki a rítusok során dalol, és közben homokfestményt készít. Épületeket áld meg, vagy helyreállítja az emberek lelki harmóniáját. Nagyon leegyszerűsítve ő a javasember.)

Hózhó: hózhó (Jelentése *nagyon jó* vagy *jó energia*, az az állapot, amikor az egyensúly beáll a világban. Néha *áldás*nak is fordítják. De az igazat megvallva csapnivaló a szó minden fordítása, és arra világít rá, hogy a mi nyelvünk csúnyán alulmarad a navahókéval szemben.)

Hózhóji: hózhódzsí (*Áldásos*.)

Níłch'i: níłcse (Szó szerint *levegőt* jelent, de a történetemben a szélre használom. A szóban lévő *l*-t valamiféle torokhanggal kéne valójában kiejteni, de az *l* áll a legközelebb az adott hanghoz a mi nyelvünkben.)

A lenyűgöző homokkőképződmény

Tyende: tíjeinde (Ez a fennsík Kayentától tizenöt kilométerre található délnyugati irányban. Csodálatos homokkőképződmény, csak ne felhőszakadásban csodáld, mert akkor elvisz egy veszélyes áradat, ha nem mászol fel nagyon gyorsan a tetejére.)

Ćárspótló roszomák

Faolan: fajlón (Ez már nem navahó szó, visszatértünk a jó öreg írhez.)

Egy újabb Tuatha Dé Danann

Ogma: Ogma (Míg Aenghus Óg nevében hosszú az ó, itt olyan rövid, mint a nyúl farka. Ogma arról nevezetes, hogy több dolog mellett ő tanította meg a druidákat az ogham írásra.)

Első fejezet

Az eddigi legjobb átverésem az volt, amikor láttam magam meghalni. Nagyszerű munkát végeztem – mármint a haldoklás, nem pedig a nézés terén.

A jó haldoklás kulcsa az utolsó, verbális ejakuláció, ami teli van fájdalommal és dühvel, de nélkülözi a félelem nyüzszítését, és nem ismeri a kegyelemért könyörgést. Ezt apámtól tanultam. Ez az egyetlen tanítása, ami valahogy nem esett ki az emlékeimből a hosszú évszázadok során. Szegény fickó marhatolvajlás közben lelte halálát.

Ezt ma szájalmas halálnak tartanák, de az ősi Írországból a „rablóhadjáratok” közben – mert ilyen fellengzős nevet kapott a dolog – elszenvedett halál nemes és férfias végnek számított. Valószínűleg megérezhette a szomorú véget, mert távozása előtt ellátott néhány tanáccsal a tisztességes halált illetően, és az utolsó szavaira örökre emlékezni fogok: „Jegyezd meg jól, fiam, hogy egy férfi soha ne szarja össze magát a halála előtt, csak *utána!* Ha eljön az időd, te se nyávogj, mint egy lány! Most pedig húzz a picsába, és játssz a mocsárban!”

Mint a férfiaságról és a bátorságról alkotott ostoba törvények nagy része, apám tanácsa is egyetlen szlogenben summázható: „Halj meg dühösen és teljes hangerővel!” (A csendes halál kizárt, az utolsó druida nem lép át csendben abba a bizonyos éjszakába!) Ha

a halálomra gondoltam, azt hittem, egy város aszfaltján következik be, ami meggátol majd, hogy a föld gyógyító energiájához jussak, és megélhessem a napkeltét. De bíztam benne, hogy legalább valamilyen vagány nevű város lesz. Mondjuk Katmandu, Bangkok vagy Climax. De hogy az isten háta mögötti Tuba városa legyen, arról nem is álmodtam.

A navahók földjének délnyugati részén található, Arizonában. Egy vörös homokkő fennsíkon helyezkedik el, és kívülről úgy néz ki (de belülről is), mint ami a gazdaság minden látható jelét nélkülözi. Az első kérdésem az volt, hogy: „Hol vannak a tubák?”, a második pedig, hogy: „Ki az az őrült, aki itt él?” A vörös sziklák bizonyos kopár szépséget biztosítottak a város számára, de Tuba reménytelenül poros volt, fátlan, és a modern civilizáció minden vívmányát nélkülözte. Értem ezek alatt a kétes értékű golfklubokat és kávézó kinézetű fogadókat. A kanyonban kiszúrtam egy víztározót meg egy legelőt, de más okát nem találtam annak, hogy miért foglaltott itt magának címet kilencezer lélek.

A város északi végében, ahol a BIA főút találkozott az Indian 6220-szal, egy nagy, fehér víztorony meredt ki a sivatagból, és farkasszemet nézett néhány rozsdás lakókocsival a város szélén. Aztán ezen kívül semmi, csak a kavicsos fennsík, meg azok a kórók, amik túlélőshow-t játszanak a néhány centi vastag talajon. Bagoly alakjában felszálltam a víztoronyra, karmaimban magammal vittem egy kis távcsövet. Aztán újra emberré változtam, a víztoronyra hasaltam, hogy észre ne vegyen valaki, és északkelet felé pislogtam, ahol a pusztaság közepén meg kellett hálnom.

Mert a halál elkerülhetetlen volt. Morrigan előre látta, és ő nem hallucinál ilyeneket, csak ha a fenyegetés komoly, és a vég elkerülhetetlen. Olyan, mintha James Earl Jones azt mondaná neked Darth Vader hangján, hogy: „Ez a sorsod.”

Komolyan mondom, meg is érdemeltem, mert nagyon elpofátlanodtam az utóbbi időben, és visszatekintve belátom, oltári nagy marhaságokat csináltam.

Mivel nem szeghettem meg a szavamat, fogtam Leif Helgarsont, és levittem Asgardba, hogy megöljük Thort, ami sikerült is, de néhány Ászokkal is végeztünk, és Odinból nyáladzó zöldséget csináltunk. Most az összes Ászok rám fente a micsodáját, nem beszélve a többi mennydörgésistenről, akik Thor kiiktatásából arra következtek, hogy mindenre veszélyes lehetek, ami dörgő hangot hallat.

Miután a halottaikat lángoló csónakokra tették, és megfogadták, hogy megbosszulják őket – mert egyeseknek a bosszú olyan, mint a korlátlan fogyasztást hirdető éttermek –, az Ászok Tyrt és Vidart küldték megmaradt csapatunk után. Nem tudtam, hogy Perun és Csang Kuo-lao hol húzhatta meg magát, és azt sem, hogy Hrym és a fagyóriások kijutottak-e Asgardból. Leif azért volt biztonságban, mert Thor szétlapította a fejét a Mjöllnirrel. Hála a vámpírok bizarr regenerálódó képességének és dr. Snorri Jodursson kötelességtudó ápolásának, Leif nem halt meg egészen, de el kell telnie némi időnek ahhoz, hogy megtudjuk, teljesen helyrejön-e.

Leiffel ellentétben én a legnagyobb fenyegetettségnek tettem ki magam, mert volt néhány lény, akiknek gondját kellett viselnem. Perun a következő évszázadot sasként töltheti el, és soha nem találják meg. Csang Kuo-laóról azt hallottam, képes a teljes láthatatlanságra, ha mozdulatlanul áll. Ha nindzsamódba kapcsol, senki sem csípheti nyakon. Én is kereshettem volna egy szép hegyet, ahol Oberonnal és Granuaile-lel elbújhatok, de a föld elemi lényei nélkül Granuaile-t nem tudtam volna kiképezni igazi druidává, pedig a világnak hatalmas szüksége van még több druidára. Tehát két dolog mellett dönthettem: vagy a földön maradok és meghalok, vagy elhagyom a földet, ami a gondozatlanságtól lassan elpusztul, vagyis nem mennék vele semmire, mert ezzel egy időben a földhöz csatlakozó minden létsík is elpusztulna.

Ezért döntöttem úgy, hogy maradok és meghalok. De nagyon hangosan.

Tyr és Vidar gyorsan megtaláltak, mert jó helyen kérdezősködtek. Feltűnési viselkedéséből még hírhedtebbé tettem magam,

amikor pár hónapja végeztem Aenghus Óggal. Elég az hozzá, hogy sikerült minden paranormális és természetfeletti lényt Arizonába irányítanom. Tuba városáig üldöztek öt mennydörgésistennel az élen, akik név szerint a következők voltak: Ukkó Finnországból, Indra Indiából, Lej Kung Kínából, Raidzsin Japánból és Shango Nigériából. Erős istenek voltak, és az emberek tisztelték őket, de sajnos kevés monda maradt fent, amelyik az eszüket vagy az intelligenciájukat dicsőítené.

Indra lógott ki közülük a legjobban, és ő volt a legerősebb is. Azt pletykálták róla, hogy a női nem nagy rajongója, és részemről ezt teljesen megértettem. De egyszer nagy bajba került emiatt. Amikor megdöntötte az egyik varázsló feleségét, a feldühödött férj rájött, és dantei büntetést mért ki rá. Mivel Indra puncimániás volt, a felszarvazott varázsló puncikat varázsolt az egész testére. A szerencsétlen Indra egy darabig így járt-kelt a világban, amíg végül Krisna megszánta, és a pinákat szemekké változtatta. De így sem irigylen, főleg, ha a sok szemészeti probléma eszembe jut...

Morrigan mondta is, hogy mindannyiuknak együtt van annyi eszük, mint egy csirkének. Mellettem ült a víztorony tetején harci holló képében, nehogy kétségeim legyenek afelől, hogy meghalok, ahogy megjósolta. Először eléggé aggasztott bennünket a halálom. Morrigan azért nyomasztotta a dolog, mert így nem tudta teljesíteni az ígéretét, hogy mindig életben maradok, engem meg azért, mert féltettem a tyúkszaros életemet. Aztán eszembe jutott a Terv. A Tervet még azelőtt eszeltem ki, hogy Morrigan megosztotta velem a látomását, de aztán rájöttem, hogy a Tervvel anélkül valósíthatom meg a jóslatát, hogy valóban meghalnék. Most jót szórakoztunk azon, ahogy hasonmásom a mennydörgésistenek gyűrűjében áll, miközben biztosítja őket afelől, hogy mindannyian a vörös seggű pávián hátsójából pottyantak ki. Az istenek villámokkal csapdosták, de meg se rezzent a sártenger közepén.

– Ne becsüld le őket annyira, Morrigan! Végül is rám találtak...
– szólaltam meg.

– Mert itt parádézott ez a nevetséges hasonmásod. Még így is egy hétbe került nekik. De hogy lásd, nem vagyok szőrös szívű, elismerem, hogy két tyúk eszén osztoznak.

Az általuk támadott Atticus O’Sullivan majdnem tökéletes hasonmásom volt. A jobb oldalát díszítő tetoválások is az enyémei voltak. Ha nem esett volna az eső, vörös haja nemesen fénylett volna a napfényben, és a kecskeszakáll jellegzetesen csillogott az állán. Csúnyán beszélt, írásként, a farmerzsebében pedig az én mobilom és pénztárcám lapult. A nyakában egy vasamulett lógott ezüstláncon, mellette jobbról is, balról is öt szögletes medál sorakozott. A bűbájaim. Volt még egy villámköve is, ami a villámoktól védte. A villámkő igazi volt, de az amulett és a bűbajok bizsuk. Jobb kezében Fragarachot tartotta – az igazit, nem a másolatot – a teljes hasonlóság érdekében.

Persze a ravaszabb ellenségeket nem tévesztette volna meg. Fel tűnt volna nekik, hogy nincs mellette Granuaile vagy Oberon, és nem használ druidavarázslatokat. De ezek az istenek csak azzal voltak elfoglalva, hogy megsüssék az elektromos nyilaikkal.

– Mégis miben bíznak? Abban, hogy ha száz villám nem segített, majd a százegyedik fog?! – kérdezte Morrigan.

– Á, ahhoz számolniuk kéne! Ami kétcsirkényi ésszel nem fog menni.

– Igazad van – fogadta el válaszomat Morrigan.

Tyr, a norvég párbajisten intett a többi mennydörgésistennek, hogy álljanak hátrább, és egy pajzzsal meg egy baltával felfegyverkezve elindult az alteregóm felé. Odin fia, Vidar egy hosszú karddal követte. A mennydörgésistenek szétszóródtak, hogy elállják az esetleg menekülni próbáló ál-Atticus útját.

Szegény Tyrnek láthatóan fogalma sem volt Fragarach erejéről. Asgardban csak egyvalaki látta használat közben, az is meghalt, így senki nem mondhatta el neki, hogy az ősi kard pengéje úgy vágja át a pajzsot és a páncélt, mint motoros fűrés a mozzarella. Tyr a pajzsa mögé bújt, amikor a hasonmásom támadásba lendült. Hárítani

akart, és gyorsan visszatámadni a fejszével. Fogadta a csapást, abban nem volt hiba. De sajnos a testével. Fragarach átvágta a pajzsot, lenyeste az alkarját, és félbehasította Tyrt a derekánál. Mindenki – még a hasonmásom is – meglepődött, hogy Tyrből hirtelen félisten lett. Szó szerint.

Vidar, a bosszú istene szedte össze leggyorsabban a bátorságát, és „Odinért!” kiáltással hasonmásom bordái közé szúrta kardját. Nemcsak egy kis tüdőt vághatott le vele, de egy kis májat is. A férfi, akinek férfias hangokkal kellett volna kiadnia minden fájdalmát, ennyit mondott: „Garr! Urk! Ááá!”, és megpróbálta csapásra emelni Fragarachot, de karjából kiment az erő. Vidar cuppogó hang kíséretében kirántotta kardját, és a hamis druida elterült a sárban.

Láthatólag annyit azért tudtak a druidákról, hogy nem hagyhatják ott csak úgy a holttestet. Nem akarták, hogy meggyógyuljak egy sebből, ami másnak halálos lett volna. Ezért körbeálltak, és elkezdtek felaprítani gigantikus, monster cock-szerű fegyvereikkel, hogy véletlenül se legyen esélyem a gyógyulásra.

– Micsoda hentesmunka! – mondtam. – Ideje színre lépnie a Halottválogatónak!

– Már megyek is, vessünk véget ennek a kutyakomédiának! – szárnyalt fel Morrigan a toronyról, és Vidar felé siklott az esőben, aki abbagyta az aprítást, és az ég felé rázta öklét.

– A bosszú az enyém! – hörögte.

Magamban kuncogtam:

– Azt te csak szeretnéd...

Morrigan alapjáraton is elég ijesztő, de az ijesztőséget maximumra tudja állítani, amikor csak akarja. Ilyenkor vörösen ég a szeme, hangjába olyan akkordok és rezgésszámok vegyülnek, ami garantáltan remegést, vizeletszivárgást és a félelem apró sikolyait eredményezi. A hangja ilyen hatással van a halandókra. Az istenek ezt egy kicsit könnyebben veszik, de azért az ő arcuk is össze-rezzen tőle. Húsz méterre szállt le az istenektől, és felvette emberi

alakját. Igazi szexszimbólum lett tejfehér bőrével és szénfekete hajával, ahogy feljük közeledett.

– Eljöttem a druidáért – zengett a hangja.

Az istenek összerendeztek, és védekező állást vettek fel. Akkor sem nyugodtak meg, amikor észrevették, hogy fegyvertelen – pontosabban meztelen. Ezek szerint valamennyi eszük azért csak volt. Mert Morrigan meztelenül és fegyvertelenül is komoly veszélyt jelentett számukra. Indra ezer szemével bámulta Morrigan, kereste rajta a fegyvereket.

– Ki vagy te? – kezdte az ismerkedő szöveget Shango barátunk. Még a szakadó esőben és zúgó szélben is jól hallottam őket. A megfélemlítés érdekében dolby sztereo hanghatással dolgoztak, és a felhők hasa volt a visszhangosító berendezés.

– Morrigan vagyok, a kelta Halottválogató! – közeledett feljük félelem nélkül. – A druida teteme az enyém, ahogy a kardja is.

– A kardja? – kiáltott vissza Vidar. – A fegyvere engem illet, hiszen én végeztem vele!

Kicsit elkésett a tiltakozással, mert Morrigan már felvette a földről a vitatott tárgyat.

– A kard a Tuatha Dé Danannokat illeti, a druida tőlünk lopta el – folytatta, és kihagyta azt a részt, hogy az ő segítségével tettem.

– Akkor is én győztem le, vagyis mostantól az enyém – mondta Vidar.

– Nyugalom, kicsi isten – csikorogta Morrigan. Az elektromossággal teli levegőben fenyegetés szikrázott. – Ne tévessz össze az egyik kis valkűröddel! Megbosszultad a népedet, ahogy jogodban állt, de nem áll jogodban eltulajdonítani azt, ami a Tuatha Dé Danannoké.

Vidar felfújta magát. Nem szerette, ha egy meztelen nő gúnyt űz belőle a macsó mennydörgésistenek füle hallatára. Ha nem torolja meg, elveszít egy csomó tesztoszteronpontot. Vajon elég okos lesz hozzá, hogy kussoljon? Megfeszítette az állkapcsát, és kinyújtotta bal karját, majd biccentett:

– Add ide azonnal, vagy én veszem el!

Sajnos nem volt elég okos.

Morrigan gonosz és széles vigyorral helyezkedett támadóállásba. Fragarachot a feje fölé emelte.

– Akkor gyere és vedd el!

Vidar saját maga csapdájába esett. Pedig a szabadulás kulcsa ott csörgött a kezében. Csak mosolyogva annyit kellett volna mondania, hogy: „Vicceltem! Vidd a tündi-bündi kardodat, nem érdekel!” Hősként térhetett volna vissza Asgardba, átvehette volna az egész kócerájt, és Gladsheimben elmondhatta volna a megmaradt Ászoknak, hogy: „Én nyiffantottam ki a fickót, aki kicsinálta Freyrt és Tyrt, és megnyomorította Odint!” Mindenki hősként ünnepelte volna, és a végén egy vagy két jó csaj ágyában kötött volna ki. Hiba volt hallgatni a macsóság szavára, és szembeszállni egy istennővel, akinek már a nevében is benne van, hogy ő válogatja ki a holtakat a csaták után. Legyőzhetetlennek hitte magát? Nem jött még rá, hogy a nornák próféciai semmisek? A nornák halottak voltak, ahogy az istenek is, akiknek a Ragnarökben kellett volna elpusztulniuk. Már nem volt megírva, hogy ő öli meg Fenrist a végső vérfürdőben. Ha az asgardi utam és Tyr lemészárlása megmutatott valamit, akkor azt, hogy az Ászok bármikor meghalhatnak.

De ez az agyatlan támadásba lendült.

– Odin! – kiáltotta, mintha ez szerencsét hozna, mert olyan jól bevált a druidával szemben. De Morrigan nem vesztette el az egyensúlyát, mint az ál-Atticus, és rendelkezésére állt a föld minden ereje, ami isteni hatalmához járult. Vidar támadott. Morrigan olyan gyorsan kitért kardjának útjából, hogy szemmel nem lehetett követni, és a háta mögé került. Két kézzel felemelte Fragarachot, és kettévágta Vidart. Az isten felsőteste repült vagy tíz métert, míg a lába egy utolsó lépést követően összerogyott. Mire Vidar feje és válla a sárba vágódott, Morrigan a megmaradt mennydörgésistennek felé fordult. Kihívóan állt, de a mennydörgésisteneknek nem

volt kedvük támadni. Helyette udvarias tapsba kezdtek, hogy így fejezzék ki elismerésüket a látványos gyilkosság előtt.

– Csodálatos csapás! – lelkesedett Shango.

– Az tetszett a legjobban, hogy figyelmeztetted, de nem játszottál velem. Minden elismerésem! – tette hozzá Lej Kung.

– Makulátlan formai tudás, a legjobb szamurájokhoz méltó – csatlakozott Raidzsín.

– Kiváló stílus, és elismerésre méltó erő! – dicsérte Indra, mielőtt mennydörögve böffentett volna.

– Kurva jó volt! – mondta Ukko, és vigyorgott a szakálla mögött. Hiába akart megölni, rögtön a szívembe zártam.

– Senki sem ellenezné, ha Fragarachot magammal vinném? – tette fel a nagy kérdést Morrigan. A mennydörgésistenek veszettül rázták a fejüket, és biztosították róla, hogy legjobb, ha megtartja a fegyvert.

– Mennem kell, cicamica – szólalt meg Indra. – De mielőtt távoznék, biztosítanál afelől, hogy ez az illető tényleg halott? – kérdezte Morriganától, és az egykor rám hasonlító húscafat felé intett. A mozdulat közben elvesztette egyensúlyát és megtántorodott. Ebből kikövetkeztettem, hogy szavainak meglepő közvetlenségét az alkoholos befolyásoltság okozta. Ezer szemének többsége már lecsukódott, a többi álmosan pislogott. Vagyis a pletyka igaz volt. Indra nem vetette meg a *szómát*.

– Nagyon csúnyákat mondtam rólam – folytatta, mintha ezzel megmagyarázná, miért aprították fel az ál-Atticust, és miért klopfolta szét megmaradt darbjait egy hatalmas buzogánnyal.

– Halottabb már nem is lehetne – felelte Morrigan. – A lelke elhagyta ezt a világot.

– Szerencsére az igazság végül győzedelmeskedett – mondta Indra. – Örülök, hogy megismertelek, Morrigan. Talán egy nyugodtabb helyen, egy nyugodtabb időben találkozhatnánk. Össze-melegedhetnénk és...

Ez volt az a pillanat, amikor Morrigan szeme vörösen felizzott, úgy biztatta folytatásra Indrát, akinek ezer szeme most egyszerre nyílt ki rémülten.

– Nem mondtam semmit! – fejezte be hirtelen, és felemelkedett az égbe.

Társai is sietve elbúcsúztak, és követték a viharfelhők felé. Morrigan ott maradt egyedül a téli délutánban a mészárlás maradványaival. Körbenézett. A szakadó eső lemosta a vért meztelen tésztéről és Fragarach pengéjéről. Morrigan felkacagott.

Második fejezet

Gratulálok! – káromlott Morrigan hangja a fejemben. Ez új volt. Sem nála, sem a Tuatha Dé Danann többi tagjánál nem tapasztaltam, hogy az emberekkel telepátia útján kommunikálnának. Mi változott? *Túlélted a saját haláloedat, és öt mennydörgésisten viszi majd el a hírt a világ panteonjainak a kivégzéséről. Végre szabad vagy, és unalmas életet élhetsz!*

Vajon hallani fogja a válaszomat? *Ez tetszik! Megvéve!* – feleltem hasonló stílusban, ahogy Oberonnal szoktam értekezni. *Semmi sem hangzik jobban az unalomnál!*

Úgy látszik, meghallott. A kard hegyével megpiszkálta az ál-Atticus maradványait. *Biztosra veszed, hogy ez az indián isten feltámad?*

Hogyne! Prérifarkast nem lehet megölni, vagyis meg lehet, de mindig feltámad. Ez volt a Prérifarkassal közös Tervünk alapja. Felveszi az alakomat, meghal helyettem, én meg cserébe elvégzek neki egy kis földmunkát. Nagyon odateszem magam.

Ezek a húscsapatok újra emberré lesznek? – kérdezte Morrigan.

Nem. Prérifarkas varázsereje, ahogy a mi alakváltásunk, fittyet hány az anyagmegmaradás törvényére.

Ahogy a régi varázslatok.

Pontosan. Teljesen új testben éled újjá, és tetőtől talpig új ruhában. Talán az Első Világban van egy raktára új testrészekkel és Levi's

farmerekkel. Észak-Amerikában számos változata szaladgált Prérifarkasnak, de a navahók hitvilágának Prérifarkasa volt a legősibb és legerősebb.

Vigyázz, Siodhachan! – figyelmeztetett Morrigan az ír nevemen szólítva. – A ravasz istennel nem árt vigyázni. Nagy ára lehet a segítségének.

Ó, tudom én azt! De Prérifarkassal már előzetesen megbeszéltük az árat.

Rendben van. De ne lepődj meg, ha más kérése is lesz!

Nem lehet más kérése. Gondosan állítottam össze a szerződést, és behatároltam a vizontszolgáltatás mértékét.

Lehet, Siodhachan! Én csak annyit mondok, hogy ez a ravasz fickó minden szabályt képes megkerülni. Szóval csak vigyázz!

Vigyázni fogok, és kösz a segítséget!

Láttam a messzelátón át, hogy vállat von.

Nem kell megköszönnöd. Jól szórakoztam. Ennél már csak az lesz szórakoztatóbb, amikor elviszem Brighidnek a hírt.

Örülni fog a halálomnak – feleltem. Nem igazán értékelte, amikor visszautasítottam a felajánlkozását.

Morrigan hangosan és torokhangon felnevetett:

Emlékszem az esetre!

Mit fogsz tenni Fragarachbal?

Visszaviszem Manannan Mac Lirnek. Biztosan meglepődik majd. Aztán vagy egy évig azokon a régi időkön fog mélázni, amikor még ilyen fégyvereket kovácsoltunk.

Van rá valami esély, hogy visszakapom? – tudakoltam óvatosan.

Semmi – felelte Morrigan a szigorúbb hangján. Ezt még a mogyorónyi aggyal rendelkező mennydörgésistenek is tudnák. Fragarachot fel kellett áldoznod a biztonságod érdekében! Örülj neki, hogy megmaradt a másik kardod!

Ebben igazad van – feleltem. Moralltach, más néven Nagy Örjöngő ugyan nem vágta át a pán célt vagy a pajzsot, de bárkit megölt

egyetlen csapással. Láttam, hogyan működött varázsereje Thor esetében. Mégsem volt olyan kedves számomra, mint Fragarach. Hiányozni fog az a kard, de Morrigannek igaza volt. Csak úgy győzhettem meg az embereket arról, hogy meghaltam, ha visszaszolgáltatom.

Hirtelen valami megváltozott Morrigan testtartásában, és örültem neki, hogy a víztorony tetején kuksolok, és messzelátón át nézem őt.

Gyere ide, Siodhachan! – szólalt meg a fejemben, de most más hangszínnel. Édesen és nyögdösön, mint a késő éjszakai DJ-k zenéi.

Miért is?

Most öltem meg egy istent. Szexszel akarom megünnepelni a vérben, a sárban és az esőben.

Ezen elgondolkoztam. A múltkor, amikor hosszas unszolására egymáséi lettünk, protokelta nyelven egy kötést alkalmazott rajtam, amivel meggyógyította démonrágta fülemet, de az elméjét is ugyanolyan könnyedén az enyémhez köthette, amit a jelek szerint meg is tett. Ilyen trükkökre nem akartam újra alkalmat szolgáltatni, ezért megpróbáltam kibújni a felkérés alól.

Sajnos nincs rá időm, ott kell lennem, amikor Prérifarkas újjászületik. De nagyon csábító az ajánlat!

Ilyen gyorsan újjászületik? – simította végig bal kezével meztelen testét, hogy kívánatosabbá tegye magát. Szexuális izgatás terén Morrigan simán verte a succubusokat. Ezt onnan tudtam, hogy a succubusok csábításait visszaverő vasamuletem csődöt mondott Morrigan kéjhullámai előtt. Az amulett nélkül már a lábát nyaldostam volna. De így sem voltam mentális képességeim teljes birtokában, és nagyon zavart, hogy ennyire vonzódok hozzá. Lehet, hogy valakinek ez a szexuális fantáziája, de én nem voltam oda az esőben való kettyintésért.

Sajnálom, de nem mehetek – hazudtam. Miért nem ajándékozod meg magad egy halandóval?

Mert nem bírják sokáig – húzta el a száját.

Akkor szerezz tizedt vagy húszat! Miután kiszívtad őket, mint az üdítő dobozokat, eldobhatod mindet! – mondtam, és eltorzult arccal magam elé képzeltem a dolgot. Lelkembe mart a bűntudat, de emlékeztettem magam, hogy ha nem terelem másra a figyelmét, akkor én leszek a dobozos üdítő.

Húsz férfi a sárban... Hm. Fincsinék hangzik. Vágyát már nem csak rám összpontosította, hanem szétsugározta a világba, mint a szirénéneket. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

Jó szórakozást! Viszlát később! – köszöntem el, és elmotyogtam egy bocsánatkérést azoknak a férfiaknak, akik hamarosan megérkeznek, hogy kielégítsék Morrigan vágyát. Nem fogják sértetlenül megúszni, és többen belekeverednek majd a nyomozásba is, amit az O'Sullivan-gyilkosság ügyében folytatnak majd. Mivel szövetségi területen történt az eset, az FBI is érdekelt lesz benne. Rengeteg nyomot fognak találni a sárban. Különösen azután, hogy Morrigan befejezte az üzekedést az idecsalogatott hímeikkel. A nyomozók azt fogják hinni, hogy egy szekta végzett szerény személyemmel. Tetstett a gondolat.

Otthagytam a messzelátót, bagoly alakját öltöttem, és a délre található hotelem felé repültem. Szakadó esőben nem túl kellemes dolog a repülés, de nagy nehezen elverdestem a szobámig, ahol üdözöltem ír farkaskutyámat, Oberont, aki éppen a *Tudományos rejtélyek színháza 3000* című filmet nézte elmélyülten a tévében. Ezután hideg zuhanyt vettem, és megpróbáltam játék mackókra, baseballra meg ugrálóvárrakra gondolni – csupa olyan dologra, amivel elterelem a figyelmem Morrigan testéről.

Mivel kutyaszőrrel mindig jobb más lefolyóját eldugítani, úgy döntöttem, Oberont is megfürdetem. Már jó ideje nem esett át hasonló szertartáson, és ki akartam használni az alkalmat.

– Hé, Oberon! – töltöttem meg a kádat. – Ugorj bele!

„Készültél valamilyen történettel?”

Tudni kell, hogy Oberon csak akkor ül meg a kádban, ha közben mesélek neki. De nem ám valami tündérmesét – azokat ki nem állhatta –, hanem egy igazi történetet történelmi szereplőkkel.

– Akkor ma Francis Baconról fogok neked mesélni...

„Bacon?! Mint a szalonna?” – robogott be akkora sebességgel a fürdőszobába, hogy a kanyart sem tudta normálisan bevenni, és az ajtófélfának csapódott. Aztán beugrott a kádba, és alaposan lefröcskölt, pedig már száraz voltam.

„Biztos nagyon érdekes lesz! Már most szeretem a fickót. Ilyen zseniális névvel csak zseni lehetett. Zseni volt, ugye?”

– Hogyne!

„Tudtam, tudtam! Én ösztönösen megérezem az ilyesmit. De remélem, ez a történet nem úgy végződik, hogy felszeletelik, és rászórják a salátára. Mert az rettenetes befejezés lenne. Egy Baconról szóló történet legyen felelemelő!”

– Francis Bacon sok ember számára nagyon inspiráló figura volt – spricceltem vizet Oberon hátára. – Ő volt a modern empirizmus és a tudományos módszertan atyja. Színrelépése előtt az emberek a vitáikat légből kapott állításokra alapozták, vagy egyszerűen az győzött, aki hangosabban kiabált. Ha pedig mégis tényekre támaszkodtak, olyanokat kerestek, amelyek megerősítették az előzetes elképzeléseiket, és igazolták a véleményüket.

„Nem ezt csinálják még ma is?”

– Dehogynem! Most csinálják csak igazán! De Bacon arra intett, hogy előzetes elképzeléseinket tegyük félre, és csak olyan eredményeket használjunk, amik igazolhatók és megismételhetők, akárhányszor végezzük el a kísérletet. Az emberek ezen a módon olyan igazságokra bukkanhatnak, amelyeket nem egy politikai vagy egy vallásos dogma tölt a fejükbe.

„Aha. Bacon az út és az igazság. Értem.”

Miközben Oberon bundáját samponoztam, elmondtam neki, hogyan állítunk fel hipotéziseket, és hogyan teszteljük őket empirikusan

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogymég értékebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

bizonyos keretek között. Amikor megnyitottam a zuhanyt, felkésültem rá, hogy Oberon kiugrik.

– De a legjobb, ha nem magadon kísérletezel. Bacon az egyik kísérlete során szó szerint halálra fagyasztotta magát. Tüdőgyulladást kapott, és elpatkolt.

„Végül is a bacon sütve a legjobb, nem? Ezt eddig is tudtam, de köszi az emlékeztetőt.”

Szeretem a kutyámat.